Christendom & Europese Identiteit

koning Radboud weigert de doop

door Greg Johnson - vertaald door Otharus - originele tekst hier en hier

Opmerking van de auteur:
De volgende tekst is mijn openingstoespraak voor een debat met Jonas de Geer over christendom en Europees herstel, gehouden in Stockholm, Zweden, op zaterdag 18 april 2015. Mijn daarop volgende stellingnames waren onvoorbereid. Het debat werd vastgelegd en kan worden beluisterd op YouTube hier.
Wat is de relatie tussen christendom en Europese identiteit? Ik zeg niet "westerse beschaving", omdat ik over heel Europa wil spreken, Oost en West, en over de hele Europese historie en prehistorie, niet alleen de beschaafde delen.

We kunnen deze vraag vanuit twee perspectieven beschouwen. De ene kijkt terug in de geschiedenis, de andere vooruit in de toekomst.

Als we naar de geschiedenis kijken, zien we dat het christendom meer dan 1700 jaar een belangrijke rol speelde in Europa. Het had anders kunnen zijn. Velen wensen dat het anders was. Het zou in de toekomst anders kunnen zijn. Maar zelfs als er een dag komt, waarop Europa niet langer christelijk is, zal er nooit een dag komen waarop Europa nooit christelijk is geweest. In die zin zal het christendom altijd deel blijven van de Europese identiteit. Evenals voorchristelijke religies en culturen vanaf de laatste IJstijd deel zullen zijn van de Europese identiteit.

Maar hoewel er een tijd was, dat Europa christelijk was, was het christendom nooit Europees. Ik verwijs niet naar de joodse oorsprong van het christendom, hoewel men die nooit mag vergeten. Vanaf het begin echter, was het christendom even Grieks als het joods was. Bovendien definieerde het zichzelf in tegenstelling tot het jodendom, net zoals het jodendom zichzelf heeft gedefinieerd in oppositie tegen het christendom.

Wat het christendom in wezen niet-Europees maakt, zijn de doctrines die het deelt met de

oude Grieken en Romeinen, en niet met de joden, met name het idee dat een universele waarheid de basis is van een universele gemeenschap; als het christendom voor iedereen waar is, is het een universele religie, niet een etnische religie. Vanwege zijn aard als universele religie, is het christendom niet gebonden aan een bepaald ras of volk. Het christendom is niet en was nooit overeenstemmend met Europa. Europese volkeren geloofden in het christendom, maar het christendom was nooit een Europese volksreligie. Veel Europeanen geloven in de christelijke zaak, maar het christendom heeft nooit geloofd in de Europese zaak. Want de christelijke zaak is de verlossing van de gehele mensheid.

Verdedigers van zowel Europa als christendom wijzen op het feit dat, in het verleden, de kerk de verdediging van Europa tegen de islam steunde. Maar de kerk verdedigde Europa slechts als bijzaak. Wat ze in werkelijkheid verdedigde was het christendom, dat in die tijd haar centrum had in Europa, maar zich ook toen al uitstrekte tot in Ethiopië, het Midden Oosten en zelfs China. En de kerk is altijd bereid geweest om Europees bloed te vergieten teneinde het christendom te verdedigen en uit te breiden, van de kruistochten ter bevrijding van het Heilige Land tot eeuwenlang wereld-missiewerk dat tot heden voortduurt. Verre van een voorbeeld te zijn van christelijke harmonie en de etnisch-genetische belangen van Europeanen, zijn de kruistochten een voorbeeld van hoe de kerk Europeanen leidde om hun bloed te vergieten teneinde verloren christelijke gebieden in het Midden Oosten terug te winnen.

Kijken we nu naar de toekomst. Als de huidige trends niet gekeerd worden, zal de Europese mens ophouden te bestaan. Ik vrees niet voor de kunstproducten van de Europese beschaving, omdat Bach en Rembrandt geliefd zullen blijven bij joden en oosterlingen. Ik vrees voor het ras dat deze glorie hebben gecreëerd, en nieuwe glorie kunnen creëren. Ons ras wordt geconfronteerd met eenvoudige biologische ondergang als gevolg van denataliteit, rassenvermenging, en het verlies van onze thuislanden aan niet-blanke indringers. Wil de Europese mens voortbestaan, moeten we alle niet-blanken van onze thuislanden uitsluiten en beleid aannemen dat ervoor zorgt dat onze geboortecijfers stijgen, met name de geboortecijfers van de genetisch best bedeelden. Kortom, we hebben Blank-Nationalisme nodig, met pro-nataal beleid, bij voorkeur eugenetisch.

Kan van het christendom hulp of tegenwerking verwacht worden bij het voorkomen van de biologische ondergang van ons ras? Om deze vraag te beantwoorden, moeten we eerst het huidige gedrag bezien van de bestaande kerken. Alle gangbare christelijke kerkgenootschappen zijn tegen Blank-Nationalistisch beleid. In plaats daarvan bieden ze intellectuele en organisatorische steun aan de voortdurende blanke onteigening, dat op zijn minst op één lijn staat met steun aan de georganiseerde joodse gemeenschap, hun oudere medeplichtige. Ongeacht de mogelijke denkbeelden over de 'ware' christelijke leer, zullen we – om het blanke ras te redden – voortdurend de bestaande kerken moeten bestrijden.

Natuurlijk zal deze strijd makkelijker zijn wanneer we sympathisanten hebben binnen de kerk. Maar al te vaak besteden Blank-Nationalisten die tevens christen zijn hun tijd aan strijden tegen niet-christenen in onze gelederen, in plaats van tegen anti-blanken in hun kerken. Om te bewijzen dat hun Blank-Nationalisme te goeder trouw is, moeten ze in plaats daarvan hun strijd verplaatsen naar de kerk. Ik wens hen succes, maar waarschuw hen ook. Politieke infiltratie binnen de kerken zal niet gemakkelijk zijn, omdat de kerken lang geleden al juist op deze manier ondermijnd zijn, en de bestaande geestelijkheid bestaat uit oude meesters in die specifieke zwarte kunst. Ze zullen je zien aankomen.

De strijd binnen de kerken zal worden geholpen wanneer Blank-Nationalisten middelen

vinden in de bijbel en de tradities van de kerk die etnonationalistisch beleid steunen in plaats van tegenwerken. Dergelijke middelen bestaan ongetwijfeld. Deze te mobiliseren is een belangrijk metapolitiek project, en zal alleen geloofwaardig zijn indien uitgevoerd door gelovigen.

De strijd binnen de kerk zal echter waarschijnlijk niet succesvol zijn, tenzij onze beweging vooruitgang boekt in het grotere sociale geheel, vanwege het simpele feit dat de kerk de seculiere opinie eerder volgt dan leidt. De kerk kent een lange geschiedenis van buigzame aanpassing aan seculiere macht, eenvoudig omdat haar koninkrijk niet van deze wereld is. Haar ultieme doel is verlossing van de ziel. Daarom zullen de kerken, wanneer Blank-Nationalisme politieke macht bereikt, naarstig op zoek gaan naar Bijbelse precedenten voor ons beleid en strijdige strekkingen herinterpreteren, bagatelliseren of negeren. De kerk weet hoe het de keizer moet geven wat des keizers is. Het is aan ons om keizer te worden.

Vele verdedigers van het christendom argumenteren, dat samenlevingen en individuen religie nodig hebben, en ze bevelen het christendom aan, eenvoudig vanwege zijn roemrijke verleden en het feit dat het er nog altijd is. Natuurlijk is dit argument nogal voorbarig, omdat het blanke ras eerst moet overleven voordat we ons zorgen kunnen maken over hoe we een toekomstige blanke samenleving het best zouden kunnen organiseren.

Bovendien was het christendom in Europa de afgelopen eeuw dramatisch in verval. In werkelijkheid – zo stelde ik in “New Right vs. Old Right” (hier en hier) – was de laatste drie eeuwen liberalisme, niet het christendom, de feitelijke burgerlijke religie van Europa. Ik zie geen reden te geloven dat het christendom in de toekomst meer betekenisvol zal zijn dan het nu is. Het kan heropleven; het kan doorgaan te vervallen; het kan volharden in verminderde vorm; of het kan helemaal ophouden te bestaan.

Het feit alleen dat het christendom nog bestaat is dus geen aanbeveling, wanneer we een religie kiezen slechts op basis van sociaal nut. Ik argumenteerde immers, dat als dat onze grootste zorg is, het nuttiger is om het liberalisme te hervormen in een ras-realistische, non-individualistische richting, omdat liberalisme tegenwoordig alles domineert, zowaar het christendom zelf.

Europees christendom zal alleen een toekomst hebben als de Europese mens een toekomst heeft. Maar de kerk staat in het gunstigste geval onverschillig tegenover blank voortbestaan, en heden werkt het dat actief tegen. Mijn advies aan Blank-Nationalisten, christelijk en niet-christelijk, is dan ook om zich in de eerste plaats te concentreren op blank voortbestaan, wat vereist dat de strijd tegen de kerk een hogere prioriteit heeft dan haar behoud. De christenen onder ons moeten onder hen de Blank-Nationalisten zijn. Ze moeten onze vijfde colonne zijn, door te doen wat mogelijk is om de kerkelijke oppositie tegen ons te verzwakken. Ze hoeven zich geen zorgen te maken om de kerk, want die zal ook voortbestaan zelfs als blanken dat niet doen. God zal zorgen voor zijn kerk, maar blanken moeten zorgen voor zichzelf.

[...]

Repliek van Greg Johnson

[…]

Toch denk ik dat elke samenleving religie nodig heeft, waaronder ik versta een manier om de belangrijkste waardes van die samenleving concreet weer te geven, in ere te houden en te verspreiden. Dat is een definitie van religie, die zowel seculiere als burgerlijke religies omvat. Er zijn volksreligies, inclusief religies zonder godheid zoals boeddhisme en cunfucianisme, maar ook bovennatuurlijke religies zoals het christendom.

Welnu, waarom hebben we religie nodig? Wat hebben al deze religies gemeen? De overeenkomst is vertellingen – verhalen, mythes – die iedereen kunnen aanspreken. Argumenten zijn heel moeilijk te onderwijzen. Ik heb logica onderwezen. Het was heel moeilijk om logica te onderwijzen, vooral in de Verenigde Staten. Maar elke idioot kan een verhaal begrijpen. We beginnen met kinderverhaaltjes. We begrijpen ze al vanaf zeer jonge leeftijd. Religies hebben rituelen, aanschouwelijke handelingen die een ideaal wezenlijk en tastbaar maken, zoals vertellingen doen, en religies hebben ook gezag. Ze gebieden geloof. Ze doen meer dan overtuigen of vleien.

Waarom heeft een samenleving dat nodig? In de eerste plaats voor morele opvoeding en vorming. Ik heb onderwijs gegeven over de filosoof Kant, met name zijn categorische imperatief [de leidraad van het zedelijk bewustzijn]. Ik kan je vertellen, dat als een samenleving ervan afhankelijk is dat mensen op school Kant leren begrijpen, opdat er moraliteit is, dan zijn we binnen de kortste keren terug in de rimboe. Morele opvoeding moet op zeer jonge leeftijd beginnen, en rationaliteit, argumenten kunnen daar niet voor zorgen, maar religieuze opvoeding en vorming doen dat wel. Er is dus een sterk argument, denk ik, voor de noodzaak van een vorm van religie.

Dus, welke vorm van religie? De vorm van religie waarnaar we volgens mij moeten streven is een raciale volksreligie, het onderwerp van mijn verhandeling. Ik denk dat het conflict tussen christenen, heidenen en agnosten en atheisten binnen de Blank-Nationalistische beweging in een bredere samenhang moet worden herplaatst, omdat ik betwijfel of christendom de ware dominante religie van onze tijd is. Het is niet heersend geweest sinds de 17e eeuw. Christendom buigt voor liberalisme. Liberalisme is de religie die tegenwoordig regeert. Het is oppermachtig. Ik denk dat als we de heersende religie van onze tijd willen bestrijden, een anti-christelijke kruistocht niet de manier is. We moeten de werkelijk dominante macht treffen, een macht waaraan zelfs de joodse gemeenschap lippendienst bewijst teneinde de macht te kunnen genieten die zij hebben. Het is hun handgreep op ons. Wanneer ze zich slechts zouden beroepen op kaal joods eigenbelang, zouden we niet half zo vatbaar zijn voor hun doelstellingen.

Dus, wat te doen? Ik denk eerlijk niet dat er iets verkeerd is aan liberale moderniteit – Ik zeg dit provocatief: Er is niets verkeerd aan liberale moderniteit dat niet hersteld zou kunnen worden met biologisch realisme over de verschillen tussen de rassen en de geslachten, en een levenshouding die iets meer collectivistisch is, wat betekent dat het veelgeprezen individualisme niet de hoogste waarde zou moeten zijn, en dat wanneer individualisme in conflict raakt met de staat, we bereid moeten zijn individualisme te offeren.

Wat zou ontstaan als, door onze inspanningen, dergelijke ideeën de overhand kregen? Als raciaal bewustzijn, raciale trots, de waarden van raciaal behoud en raciale bloei de leidende

ideeën werden? Wat zou er met de andere religies gebeuren?

Wat zou er, bijvoorbeeld, gebeuren met de islam? De islam zou worden verbannen naar de Oemma. Het zou uit Europa verdwijnen.

Wat zou er met het christendom gebeuren? Het christendom zou zich moeten schikken naar de nieuwe plaatselijke keizer, maar daar waren ze altijd al goed in. Daarvan kennen we een lange geschiedenis. Ik voorspel dat Marcion, Origen, Swedenborg, William Blake, en Simone Weil onderwerp zouden worden van theologische discussie, omdat het voor de kerk onvermijdelijk wordt om een cordon sanitaire aan te leggen rondom haar joodse wortels, en deze denkers in het bijzonder zijn in dat opzicht in het verleden zeer behulpzaam geweest.

Wat zou er gebeuren met het heidendom, Noords en Grieks, onder een raciale volksreligie? Ik denk dat het door zou gaan met groeien en herleven.

En wat zou er gebeuren met het liberalisme, onze dominante religie? Ik denk dat liberalen zich eigenlijk redelijk goed zouden kunnen aanpassen. De structuur van het dagelijks leven, hun ambachtelijke brouwerijen en coffeeshops en dergelijke, kunnen blijven bestaan. Er zijn nog steeds buitenlandse films te zien. Er zullen honden- en kattenshows zijn. Maar ze zouden niet langer zwarte kindertjes kunnen importeren met dezelfde bedoeling. Kortom, wat ze verliezen wordt ruimschoots gecompenseerd, denk ik, door het heerlijke gevoel dat Blanken als ras weer een toekomst hebben.

Dat is dus het visioen dat ik heb. Ik denk dat we een raciale volksreligie nodig hebben, die het overleven en de bloei van ons ras boven al het andere stelt. En, zoals iedere religie, zoals iedere dominante stellingname, is ze intolerant voor tegengestelde standpunten. We zullen de degradatie en destructie van ons ras van het menu schrappen. Het zal niet langer een onderwerp zijn van beleefde conversatie. Het zal niet langer welkom zijn in de beleefde samenleving. Maar, zoals elk ander systeem, zullen we tolerant en pluralistisch zijn als het gaat om alle onbelangrijke zaken. En ik denk dat godsdienst in wezen onbelangrijk is vergeleken met raciaal overleven.

Dat is dus mijn visioen van, laat ik zeggen, een alternatief voor een herlevend christendom, wat naar mijn mening een nogal ouderwetse religie is. Ik denk dat in plaats van werken aan heropwekking of hervorming van het christendom, we meer kans hebben wanneer we onze energie richten op het bestrijden en omverwerpen of hervormen van de werkelijk heersende religie, namelijk die van het liberalisme.

[…]

Slotopmerkingen van Greg Johnson

Wanneer een volk een crisis tegemoet ziet, moet het zijn prioriteiten heroverwegen. De volksgenoten moeten kijken naar wat ze fout doen. Ze moeten zichzelf trachten te begrijpen. Ze moeten dieper gaan. Wanneer oppervlakkige instellingen en identiteiten en oplossingen niet langer werken, moeten we verder kijken.

Ik denk dat we in deze crisis zeker naar ons verleden moeten kijken. We moeten ook in onze natuur kijken. Ik denk dat we niet uit deze crisis komen door ons te verbinden met de Bergrede en haar waardes. Ik denk dat we verder komen door ons te verbinden met de heidense ethiek die de Bergrede eigenlijk bedoeld was te ondermijnen. Ik denk niet dat het tijd is om de andere wang toe te keren. Ik denk dat het tijd is om razend te worden en terug te duwen in plaats van steeds verder van het historisch podium geschoven te worden. Ik denk dus zeker dat we ons opnieuw met ons verleden moeten verbinden, met onze diepere wortels, onze biologische wortels, zo u wilt. Ik denk dat we in contact moeten komen met het middelste deel van de ziel dat zich in de borst bevindt, de thymos, die in zekere zin door het christendom is gestigmatiseerd als zonde: trots. We moeten weer boos worden. We moeten eindelijk onze eigen kant kiezen. We moeten eindelijk van ons eigen soort gaan houden en beseffen dat daaraan niets fout is, maar dat het natuurlijk is, normaal, en juist voor mensen om een voorkeur te hebben voor hun bloedverwanten boven vreemdelingen, voor hun natie boven haar buren, voor hun ras boven andere rassen. Dat is volgens mij hetgeen waarmee we ons moeten bezig houden.

[…]

Ik wil echter nog wel herhalen, dat er nooit een tijd zal komen dat Europa nooit christelijk was geweest. Het is een deel van ons verleden. Dat zal het altijd blijven. Dat kan niet ongedaan gemaakt worden. Ik denk dat het kruis op [Scandinavische] vlaggen en dergelijke ooit even relevant zullen zijn voor onze religieuze overtuigingen als de Noordse goden in onze weekdagen. Namelijk, het zal er zijn; het is deel van onze geschiedenis. Ik ben een groot liefhebber van Griekse en Noordse mythologie, maar ik geloof er niet letterlijk in, en ik denk dat er veel dingen in de bijbel staan – vooral in het Nieuwe Testament, moge dat duidelijk zijn – er zijn veel delen in het verhaal van Jezus die me raken. Er zijn veel elementen van christelijke kunst door de eeuwen die een blijvende esthetische waarde hebben, en ik denk zeker, zoals Guillaume Faye die evenmin christen is, dat ik mee zou vechten tegen de bisschoppen die de sleutels van de Notre Dame af zouden staan wanneer deze ooit tot moskee moet worden omgevormd. Ik zou om dat tegen te gaan wel wat bloed vergieten. Ik denk dus dat we moeten inzien dat het een deel is van ons verleden. Maar we gaan het niet redden door ons opnieuw te verbinden met de waardes van het christendom. We gaan het redden door ons te verbinden met onze heidense wortels en sterker nog onze biologische wortels, onze besef van lotsbestemming, ons besef van identiteit, en ook onze aanleg om werkelijk, strijdlustig razend te worden.